

stem fluistert, maar het is een heesch, worstelend, knerpnd fluisteren... Hier die borstel, hier, hier... Alles wat de krampende handen pakken, vliegt de kamer door, rinkelend breekt een glas, zwaar valt een stoel. Het kleine lichaam schokt en trilt. Laat me, laat me... Constance wacht, melancholiek de glanzende oogen boven den geresigneerd glimlachenden mond. Zij wacht, tot de verlossende huilbui komt. Hij kruipt ontredderd tegen haar aan, voelt haar koel zachte lichaamswarmte, het fladderend streelen der handen. „Ik wil nooit weer op schoot getild worden. Constance, nooit weer. Laat ze van mij afblijven, laat ze van mij afblijven...”

En Constance sust, tipt over de vochtige wangen, over de losse lokken vlossig haar. „Nooit, nooit weer...”

Een kleine jongen in blauw fluweel, grooten kanten kraag, waar zwart de vlosse haren op omkrullen. In den anderen hoek van het rijtuig, Constance. Vochtige oogen achter de korte voile, lange zijden handen, veel geruis van opbollende rokken. Het kind zwijgt, heeft niets dan trillende zuchten, een aarzelend, onbestemd handgebaar over de vioolkist naast hem. Hij beweegt niet maar voelt de nadering van het onheil met iederen klikkenden paardenhoef. O, waarom, waarom... Ik wil weg, ik wil in bed liggen en een hol maken, er diep inkruipen. Constance, vertel, zeg het nog eens... God, wat ben ik bang, ik ben misselijk... Constance...

Er zijn geen menschen, vanavond is de zaal leeg. Je staat alleen in de zaal, alleen op het tooneel... Je wilt toch wel spelen voor mij, Karel? Even mooi als vanmiddag? En hoe heerlijk vond je het toen. Je doet je oogen dicht en droomt... Niemand kan spelen als jij, dat weet je.

Ja, ik vertel al. Toen de wereld geschapen werd kregen alle engeltjes een taak. De een mocht visschen beschilderen, de ander bloemen uitknippen, en weer een ander mocht wolkjes blazen van gazen schuim. Weet je, de wereld moest aangekleed worden, zij was nog leeg. Maar op een middag was er ruzie in de engelenkamer, zij waren ontevreden met hun werk. En zij vochten, dat de veeren hen uit de vleugels vlogen, dat werd een dikke sneeuwvui op de wereld. Het stooft van de veeren, een heel dicht wollen dek in minder dan geen tijd. Toen keek God om den hoek van de deur en bromde. Dat was een zware donderslag. „Zoo,” zei Hij, „dat is ook weer geschapen, en als jullie niet gauw aan je werk gaat, zal ik het ook nog laten bliksemen.” De engelen schrokken zoo geweldig dat zij stom en bevend op de hooge werkstoelen kropen en weer naar hun penseeltjes grepen en naar de schaar en naar de pijp waarmee zij wolke bliezen. Maar de kleine engel, die juist vlinders uit zijden papier had geknipt, kwam op de plaats terecht van het engeltje, dat bloemen had gemaakt. En het maakte bloemen als vlinders, cyclamen en orchideeën, en muurbloemen en pioenen... De kleine van de wolken kwam bij de visschen en schilderde veel te veel kleuren op een enkel vischje. „Ik geef ze wat paarl-